

FŐVÁROSI ÍTÉLŐTÁBLA
21.Pf.20.439/2014/15.

A Fővárosi Ítéltábla dr. felperes neve (**felperes címe**) felperesnek -, a dr. **K. M.** jogtanácsos által képviselt alperes neve (**alperes címe**) alperes ellen ingóság kiadása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2014. február 14. napján meghozott 8.P.25.340/2012/14. számú ítélete ellen a felperes által 15. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban a 2014. október 29. napján - megtartott fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 131 145 (Egyszázharmincegyezer-egyszáznegyvenöt) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a 14. sorszámú ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte az alperes javára perköltség megfizetésére. A döntését azzal indokolta, hogy a felperes - annak ellenére, hogy a bíróság Pp. 3. §-ának (3) bekezdése alapján a 12. sorszámú jegyzőkönyvben tájékoztatta az őt terhelő bizonyítási kötelezettségéről - nem tett eleget a Pp. 164. §-ának (1) bekezdésében foglalt kötelezettségének, és nem bizonyította, hogy a pontosított kereseti kérelmében megjelölt számítógépes eszközöknek 10 000 000 Ft értékben - a 21 db **S.** típusú 320 GB tartalék kapacitású, 10 db **H.** márkájú 750 GB tároló kapacitású, 13 db **H.** márkájú, 80 GB tároló kapacitású winchester és 10 db márkajelzés nélküli külső meghajtónak - az alperes jogelődje, a Parancsnoksága Kiemelt Ügyek Osztálya által 2008. március 19. napján a **CÍM** szám alatti helyiségben végzett lefoglalás időpontjában a birtokosa volt. A felperes ugyanis felhívásra sem tudta megjelölni a kiadni kért ingóságok cikkszámát, ezért nem tudta valószínűsíteni, hogy azok azonosak az általa megjelölt helyen történő lefoglalás során elszállított ingóságokkal. Azt sem igazolta, hogy az általa kiadni kért ingóságok a lefoglaláskor a Jogtanácsosi Iroda helyiségében voltak, ezért azokat a megjelölt foglalási eljárás nem érintette. Mivel a felperes nem bizonyította, hogy a kereseti kérelmében megjelölt ingóságok a birtokába kerültek, nem állapítható meg az sem, hogy azokat az alperes a Pp. 193. §-ának (1) bekezdése [helyesen: régi Ptk. 193. §-ának (1) bekezdése] alapján jogalap nélkül birtokában tartja.

Megállapította azt is, hogy a felperes **K. I.** tanú kihallgatására vonatkozó bizonyítási indítványa - ezzel kívánta igazolni, hogy a Jogtanácsosi Irodának milyen tartalmú bérleti szerződés volt a **CÍM** szám alatti ingatlan vonatkozásában (azaz hogy a 211-es számú helyiségben is működött) - a Pp. 141. §-ának (6) bekezdésére történő figyelmeztetésben

megjelölt határidőn túl érkezett, ezért a Pp. 3. §-ának (4) bekezdése alapján mellőzte a tanú kihallgatását.

Megállapította azt is, hogy a felperes azért sem tudta egyértelműen bizonyítani azt a tényt, hogy a lefoglalt ingóságok az alperes birtokában vannak, mert nem tudta cáfolni azt az alperesi előadást, mely szerint a lefoglalás során átvett ingóságok az alperes önálló jogi személyiséggel rendelkező Bűnügyi Főigazgatóságának egyes helyiségeibe kerültek, ezért ezt az alperesi állítást elfogadva az alperes passzív perbeli legitimációja sem fogadható el.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján arra a következtetésre jutott, hogy mivel a felperes nem bizonyította, hogy a per tárgyát képező ingóságokat az alperes lefoglalás útján birtokba vette, a felperes keresetét dologi jogi kérelemként értelmezte, ezért nem vette figyelembe „A büntetőeljárásról” szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 151-158. §-ában foglalt szabályokat.

A felperes keresetmódosításának arra vonatkozó részét, amely annak megállapítására vonatkozott, hogy ha a bíróság úgy döntene, hogy a keresetét elutasítja, úgy az ítélet rendelkező részében rögzítse, hogy a lefoglalás időpontjában az adott helyen a Jogtanácsosi Iroda nem végzett gazdálkodó tevékenységet, sem találta alaposnak. Ilyen feltételhez kötött kereseti kérelem ugyanis nem értelmezhető, a felperes módosított kereseti kérelme nem irányulhat olyan tény megállapítására, melynek az ellenkezőjét állította a peres eljárásban.

A döntés ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben - tartalma szerint - elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb tárgyalásra és újabb határozat hozatalára történő utasítását kérte annak előírásával, hogy az elsőfokú bíróságnak tanulja meg „A Polgári Törvénykönyvről” szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) és a Pp. közötti különbséget, valamint a büntetőeljárásról szóló törvénynek a házkutatásra és a lefoglalásra vonatkozó szabályait.

Másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperesnek a kereseti kérelmében megjelölt ingóságok kiadására és perköltsége megfizetésére kötelezését kérte.

Fellebbezésében azt állította, hogy az elsőfokú határozat törvénysértő és megalapozatlan, mivel a kereset jogalapja tekintetében a Pp. 193. §-ának (1) bekezdése, illetve 188. §-ának (1) bekezdésére hivatkozik, holott ő a régi Ptk. 188. §-ának (1) bekezdése, illetve a régi Ptk. 193. §-ának (1) bekezdése szerinti birtokvédelmi szabályokat jelölte meg. Vitatta a sérelmezett határozat indokolásának azt a megállapítását is, hogy a nyomozó hatóság által eltulajdonított eszközök nem voltak beazonosíthatóak. Hivatkozott arra is, hogy iratellenes az a következtetés is, hogy a kérdéses raktárt nem birtokolta, valamint a lefoglalást szenvedő személyre, Rodák Krisztinára történő utalás is törvénysértő, mivel a Be. ilyen eljárási pozíciót nem szabályoz.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet indokai alapján történő helybenhagyását, valamint a felperest a másodfokú perköltsége megfizetésére kérte kötelezni.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes nem tudta bizonyítani, hogy az általa kiadni kért ingóságoknak ő volt a birtokosa és azt sem, hogy azok kiadása iránt mint magánszemély jogosult pert indítani. A felperes azt sem bizonyította, hogy jelenleg a kiadni kért ingóságokat az alperes tartja jogalap nélkül birtokában. Hivatkozott arra is, hogy a felperes ellentmondó nyilatkozatokat tett az ingóságok birtoklására jogosult személy tekintetében, és nem bizonyította, hogy ő mint magánszemély, vagy mint a Jogtanácsosi Iroda képviselője bérelte volna a **CÍM** szám alatti helyiséget.

Állította, hogy az alperes azokat az ingóságokat tartja birtokában, amelyek a Be. szabályai szerint a Parancsnoksága által jogszerűen kerültek lefoglalásra, ezek azonban nem azonosak a felperes kereseti kérelmében megjelölt ingóságokkal.

A fellebbezés megalapozatlan.

Az ítéletablának elsődlegesen abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felperesnek a Pp. 3. §-ának (1) bekezdésében megkívánt, a perindításhoz szükséges keresetőségi joga fennáll-e, figyelemmel arra is, hogy az alperes vitatta a felperes perbeli legitimációját (BH2011.340.). A „vitában érdekelt fél” kifejezés az igénnyel fellépő felperes és a per tárgya közötti anyagi jogi kapcsolatra utal. A vitában érdekelt félnek az tekintendő, aki a perbeli jogviszony alanya, akinek a törvény által biztosított joga veszélyeztetve van vagy sérelmet szenvedett. A vitában érdekelt fél általában saját jogán indít keresetet, mert az érvényesített jognak ő a jogosultja (anyagi jogi jogosult). A keresetőségi jog, azaz hogy a keresettel fellépő felperes jogosult-e a perbeli igény érvényesítésére, a perképeség fogalmain kívül eső, alapvetően anyagi jogi kérdés, amely a fél és a per tárgya közötti anyagi jogi kapcsolatra, a félnek a vitában való anyagi jogi érdekelttségére vonatkozik.

A perbeli (vagy ügybeli) legitimáció (hiánya) ugyanis a kereset érdemi elutasításához vezet. Az anyagi jogi legitimáció kérdése mint a „keresetőségi jog” jelenik meg a bírósági gyakorlatban, amely a felperes igényérvényesíthetőségi jogosultságát jelenti. Több bírósági döntés mutat rá arra, hogy a felperes perbeli jogképességétől (amely a keresetindítási jog feltétele) meg kell különböztetni a perbeli igény érvényesíthetőségére vonatkozó keresetőségi jogot. A keresetőségi jogot a jogviszony (vagy érdekelttség) vagy a törvény (jogszabályi felhatalmazást) alapozza meg. Az elsőfokú bíróság határozatának indokolása szerint (elsődlegesen) azért utasította el a felperes kereseti kérelmét, mert nem tudta bizonyítani, hogy a kiadni kért ingóságok birtokosa volt a lefoglalásuk időpontjában, illetve hogy azok jelenleg bármely hatóság birtokában vannak (elsőfokú ítélet indokolásának 3. oldala). Ezen túlmenően utalt arra is, hogy a felperes azon tényállítását sem tudta igazolni, mely szerint a sérelmezett lefoglalás érintette az általa hiányolt ingóságokat és azokat ő maga kérheti az alperestől (14. sorszámú jegyzőkönyv 4. oldal).

Az ítéletábla megállapítása szerint a felperes perbeli legitimációja kérdésében való döntés során a felperes személyesen tett nyilatkozataiból kell kiindulni. Igaz ugyan, hogy a felperes a Pesti Központi Kerületi Bíróságon 21.P.91.834/2011. számon 2011. augusztus 19-én iktatott ingó kiadása iránti keresetlevelében még azt adta elő, hogy a kiadni kért ingóságok az általa bérelt **CÍM** szám alatti ingatlan számú helyiségéből tűntek el, utóbb azonban a Fővárosi Törvényszéken 8.P.25.340/2012. számon folyamatban volt perben már arra hivatkozott, hogy az általa vezetett Jogtanácsosi Iroda bérelte a **CÍM**

szám alatti üzlethelyiséget, ahonnan az általa kiadni kért ingóságok eltűntek (2. számú irat, 12. sorszámú jegyzőkönyv 1. oldal).

A felperes tényállítására tekintettel ezért elsődlegesen azt kellett vizsgálni, hogy a Jogtanácsosi Iroda nevében a felperes jogosult-e a perbeli igény érvényesítésére.

„A pénzmosás megelőzéséről és megakadályozásáról” szóló 2003. évi XV. törvény (a továbbiakban: Pémtv.) 17. §-ának (1) bekezdése a törvény kihirdetését követő 90. napon többek között hatályon kívül helyezte a jogtanácsosi tevékenységről szóló 1983. évi 3. tvr. 8. §-át, amely a jogtanácsosi irodákra vonatkozott. E jogszabály 17. §-ának (2) bekezdése alapján a jogtanácsosi irodák a törvény erejénél fogva 2013. december 31. napjával megszűntek, míg a Pémtv. 17. §-ának (3) bekezdése alapján a jogtanácsosi iroda tagjai „Az ügyvédekről” szóló 1998. évi XI. törvény szabályai szerint ügyvédi irodát alapíthattak vagy tevékenységüket egyéni ügyvédként folytathatták.

E jogszabályi rendelkezésekből az következik, hogy a per tárgyát képező kényszerintézkedés foganatosításának időpontjában, azaz 2008. március 19-én a Jogtanácsosi Iroda a jogszabály alapján már megszűnt. Mivel a felperes semmilyen okirattal nem bizonyította, hogy jogosult lenne a megszűnt jogtanácsosi iroda - általa állított - birtokában lévő ingóságok kiadása iránti igény érvényesítésére, keresetőségi joga hiányában nem felel meg a Pp. 3. §-ának (1) bekezdésében meghatározott feltételeknek, ezért érdemben helytállóan utasította el az elsőfokú bíróság a felperes kereseti kérelmét. A felperes keresetőségi jogának a hiányában pedig a felperes kereseti kérelme érdemben nem (volt) vizsgálható.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján a fenti indokolásbeli helyesbítéssel helybenhagyta.

Utal arra is az ítéletábra, hogy arra alappal hivatkozott a felperes a fellebbezésében, hogy az elsőfokú határozat indokolásának 3. oldalának a negyedik bekezdésében a Pp. 193. §-ának (1) bekezdésére történő utalás téves, az ítélet indokolása ténylegesen a régi Ptk. 193. §-ának (1) bekezdésére vonatkozik, azonban a jogvita eldöntése szempontjából ennek a nyilvánvaló elírásnak jelentősége nem volt, a hetedik bekezdésben már e jogszabályi hivatkozás helyesen is szerepel.

A felperes fellebbezése eredménytelen maradt. Ezért a Pp. 75. §-ának (1) bekezdése és a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles megtéríteni az alperesnek az utazási költségéből (18 425 Ft) és a jogi képviselője jogtanácsosi munkadíjából álló másodfokú perköltségét, amelynek összegét az ítéletábra a Pp. 79. §-ának (1) bekezdése alapján hivatalból határozta meg „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (3)-(5) bekezdéseiben foglaltak alapján figyelembe véve azt is, hogy a másodfokú eljárásban tárgyalás tartására került sor.

Debrecen, 2014. október 29.

Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk. a tanács elnöke, Dr. Dzsula Marianna sk. előadó bíró,
Cogoiné dr. Boros Ágnes sk. bíró

A kiadmány hitelélül:

- kiadó -